

Zoran S. Piljević

NOĆ SVETE SLIKE

Zoran S. Piljević

NOĆ SVETE SLIKE

EDICIJA
SAVREMENA POEZIJA
Drugo izdanje

Zoran S. Piljević
NOĆ SVETE SLIKE

Izdavač...

OBALE

ČEKAJUĆI SKELEDŽIJU

Na vodu
sišli smo
u predvečerje.

Čekali dugo
starog skeledžiju
da nas poveze
do obale ruža.

Na vodu
sišli smo
u predvečerje.

Slušali vetar
kako pesmu je pevao
i koračali tragom
starog skeledžije.

DUBINA

Tako blizu
ujutru
poznatim putem.

Tamo gde
planine nema,
kamen gde
postaje prah.

Gde prah se
pretvara u nebo,
u izmaglinu sna.

Tako blizu
na tragu
sene
u crnom kaputu.

PREKO VODE

Ne kuni vodo
što veslima
razgrćem ti njedra,
što čelom mesec.

Vodo ne kuni
što senka moja
miluje ti put
i odlazim preko.

SAMO JEDNA SLIKA

Devojka je bila
u belom,
starac je pružao ruke
ka nebu.

Govorio da suviše je crveno,
kao nikada do tada.

Devojka je bila
u belom,
prosipala je vodu
sa dlanova,
suviše skupljenih
da bi bila prepoznata.

Starac je izgovarao
ime njeno,
ime boje crvene, prepoznate,
crvene kao nikada do tada.

KRALJICA DUŠA

Je l' stiže to,
kraljica duša mrtvijen
negde u prvom koraku snoviđavnom
il' možda jad
poslednjega ljubavnika pred giljotinom
i oprostite,
samo jedan pogled u predvorju snova.

Da l' lopovima što sveta mesta krađu
beslovnicima
i da ni dah,
ni kosti slonovače. Sa koje obale?
Govorite samo!
Iz prikrajka najbolji stegonoša jeca
zaimano nebo,
na kočije koje nikada tuda proći neće.

Ima li je u njima,
kraljice duša mrtvijen,
da l' snaga posle
zasejanih polja zvezdama
na nebu dolazi?
Il' smrt grabi
pre no što probauljaš?

I golubiji uzlet hladan je
i koračanje ka mlečnoj puti snivanja.

PUTUJ GOVORIM

Putuj govorim,
putuj zvezdani putniče!

Ni osvrta...
ne traži za sobom
tragove, ni garavog ugarka,
svetih mošti.

Stazama ogoljenim,
žilištima i stazama
hodaj u daljinu,
dahom javljanja
što damar je otkucao,
putuj!

Idi ožiljkom, pustinjским,
ne prisvajaj zalazišta,
sivih boja u odrazu očnom.

I hvali korak,
znamen kao deo,
otisak trenovanja
sa gubilišta,
od prvoga što pokloni se.

Putuj govorim,
putuj posvećenim kruženjima!

OBALE

Bubnjevi udaraju
nebo devojku
pozdravlja
na obali kiša.

Što pogledom, glasom
doseže daljinu crvene
i stopalima na trag,
pristupa i odraz
neba okrvavljenog.

Na dlanovima
kapi sa valova
nestale reke u daljini,
šapat vetrova na uhu
kao u kletvi moreplovaca.

SVEGA TRI ČINA

Tražim početak
kurvinog sina
kojeg ne nazivaju
imenom Henri.

I tu je tačka!

ČIN PRVI:

(zastori se podižu i mrak se razliva, stupa.)

Kuća je bila na obali reke,
gde tama i prosuta je krv,
meseca u pokori,
iako mrak nije znak otkrovenja,
i nijedno odbijeno zvono
što nudi se pred molitvu,
i lik pred oltarom nepoćudni.

ČIN DRUGI:

(Pribojava se, niti su u ruci drhtavoj i ponekad sa dodirom, crna stupa.)

Smrt mu je namenjena
još od samog početka,
sa ponekom niti u tuđoj šaci,
prati kolebljivo nebo, sve,
i ludu dvorsku s vešalima u oku.

ČIN TREĆI:

(Pompezno iščekivanje ime zadobija!)

Ime mu nije Henri
iako gospodar je voda,
u ovom činu spoznaje zalazaka i svitanja,
u prvom stupanju kad svitanje jesu odgovori.
Dželati će sačekati ime pravo
za potonju pretragu svitaca.

TRI BOJE DUGE

(U jutro 27. 02. 1995)

Nit
dotaknuću,
plavu.

Rasplamteli
konji
preko pesme,
rastaču tragove mi.

I gube
o nepotrebno
jutro,
tri boje,
na polju nerođenom
od sunca.

Rasplamteli
konji
niz očno dno,
poslednje
troše belege.

BLAGOSLOV NEBA

SVETA TAJNA JOVANOVA

Na reci
bio je čovek,
kap na dlanove,
prizivajući imenio.

I onim
pohodnicima traga
što tela nagošću,
bez prnja oglibanih,
prosvećuju u ime,
znamenja i znakova neba.

Na teme svetlost
i svetu tajnu prosipao.

Gospoda sina
s Nazareta grada,
na obali reke,
kapima vode Jordana
privoleo nebeskim vratnicama,
večnosti zvezdane luče, plamenu.

Na reci
čovek bio je svetac,
dok kropio je
tajnom svetom
pod oreolima vodenim,
otvarao nebesa vratnice.

ČERGA

Putuje
i ate svoje
vodi niz prašnjave
pute.

Putuje
prateći sunce
i mesec,
reke i polja,
brda i planine.

Snove pronosi
s vatre upaljene,
pod golim nebom,
pronosi za uzglavlje,
za druga zvezdana polja,
i jednu senku pod drvetom.

Kraj puta
što stoji usamljeno
i čeka pesmu čerge.

ZOV

U dnu sebe
zaključano sunce
ptica doziva.

Tiho, tiho
tananim pojem
na brda da se vine
iznad vrha samog.

Povrh čela
jutarnju rosu
da izljubi.

**NEKA BLAGOSLOVI
NAS NEBO**

Razlila noć se
preko dlanova
gospa u prolazu.

Kao ratnička tuga
negde u daljinu.

Dok nebo ime krije
na rođenju ispisano
u kapi vode, na obali reke.

U sećanje kako
podaja zemlju
u mrtvo slovo,
na zalasku reči.

A noć razlila se
na tela naga, uspavana,
pod svodom začarana.

PESMA U KAMENU

Na kamen
kad nogom stupi
pod golim nebom.

Prvo slovo
pesnikova beše
dan zaboravljeni.

Među stihovima
obale i daljine

Među
porugom krezubih starica
što na kolenima
u dovratniku,
dočekuju tuđu smrt.

Nad
kamom što mlado grlo
za pesmu traži
da kišu sustigne,
na raspletenoj kosi
obeščašćene udovice,
kad plamen sveća dogoreva
da pesma stiže
znaće po poju ptica.

GLAS

Glas groma
ime izmeniće
vetru i senci,
svetlosti fenjera.

Na lišće što pada
u potaji, bojažljivo.

Odjeku pratiocu
laveža pasa lotalica
kad pesmu izvijaju
na otvoreno nebo
i svetlosne mreže.

Snu koji u oblake
ne pristupa na snivanje.

Noći što velove mrkle
ne prokazuje svitanju
da kapi rose udostoje
prvom tkanju zraka.

MIŠIMIN NEBESKI CVET

Do neba
preko trešnjinog cveta
na početku
prvog preobraženja zvezda.

Nebo na rukama
pred pogledima,
pred prvim rečima.

Katana će milosrdni poljubac.

Podariće sledbeniku
gde nema krvi plave
od leptirova i sutona,
meseca i sjajnih zvezda
za zapisanu reč u knjizi.

Gde nema slutnje
za pupak založene vatre
pod drvetom trešnje nebeskog cveta

PUT

Putujem pravo
preko polja odraza,
ne gubim dah
od prvih sunovraćenih
sena što u susret idu.

Na hrbatu dana
bos koračam neumorno,
praznih dlanova sa snom.

Gospodine moj
tvoje su reči plamene
u mojim džepovima
gluva i jedina tišina.

Na tron piramida
stupa pijana i bahata
od trijumfa zvezdanog praha.

I gde je tu moja boja plava?

AĆIMOV DAN

Na pergamentu
krv neba
i prva slutnja
predvečerja.

Tri koraka od praha
i trunja pod noktima.

To je bilo prvo ime planine.

Prla što ostaše
pod tabanima
ne stigoše do neba
na krsnom imenu
Joakima i Ane.

Čini se treći dan
žutila sam dolazio je
i pokoji list na vetru
prelistan na praznom dlanu
potom koraci u zamiranju.

* * *

Kolač
Aćimov
oštrim sečivom
ljubim.

I samo s tri kapi
krvi zemlje kropim.

U ime oca
i sina
i svetoga duha

Amin!

PUT U KOREN

Tamo gde je vrh,
tamo gde je koren.

Pod lišćem
poneka reč
zalutala,
ponekad zov
bez imena.

Čini se istina
od ilovače satvorena.

Početak...
na žuljevitim dlanovima
pećinskih crteža beskraj
i bez ćutnje noćne,
silaska na otisak odgovora.

Tamo su vratnice
vode, vatre i sna.

PITANJE ILI VRAĆANJE

Postavili kamene tablice
na rasplamsalom dlanu neba.

Bezimene ubice slova.

Crnom što prekrivaju
oči svetih slika
za bezrečišta na tragovima smrti.

Sa kista
kome obećanje je izgon
iz svetih pustinja i polja,
u Had
pod čeljustima rasrđenog Kerbera.

1991

Na kamenom
polju
odraz beline.

Sam ukraj
ruševina
ukleto seme
u utrobu
zemlje spuštam.

Bez prelistavanja
pergamenata,
bez prepoznavanja
naricaljki u crnom.

Po prahu koračam
u ludo predvečerje,
sam na početku knjige,
sam na kraju iščitan
bez mnogih slova i stihova,
neba što zove me,
kapijama od nastojanja.

SILAZAK NA TRAG

Imam te stihove
bez prave reči,
pune džepove
magle i beskraj.

Dok neko priziva
odraz u jutru.

Slova ispisana
pod tragom plavim
ime od nestalnih kiša.

Stihotvorca s perom
pod svodom nebesa.

Imam tu tišinu
i nikad izgubljenu vatru
obale reke i umorne ptice,
na reci svitanja i predvečerja,
tragove gde prolazio sam
sve plaveti daljine, sve.

SAMO VIĐENJE NOĆI

Ona nevid je
njena odežda
je boje crne.

Dah samo
na kraju prepoznat.

I ne prosipa slavu
kao na tronu
gde je postavljaju
i kite lovorovim vencem.

I ne!

Suviše slabih ruku
jer vetar je pastir
u njenim njedrima.

Ona nevid je
i crni veo,
i put sa leve strane
otežalih tmurnih nebesa.

UNUTARNJI POGLED

Svi listovi,
slova zarđala
u plemstvo
priskrbljene
svetlosti.

Put za trag
pepela
i prošlo veče
koje imalo je
neko tuđe ime.

Prećutano u pola misli.

Niti povezane
u prekobrojno,
boje umrtvljenih
bez nutrine svoje,
svici mnogi ispisani
kao konačni odgovor.

SVITAK

Spaliću sve,
svitke ove
iščitane
s dlanova.

Što u smrt
me vode,
bogohulnoga
na brda
iznad reči,
iznad reke.

Na obalu
u vode koje
ime svoje
nemaju.

U visine
na perje
vatrene ptice,
što svetlost
u potaji lovi.

Spaliću svitke
za buduća
prelistavanja
na plavoj obali
dok čekam.

SLEDSTVO POČETKA

Kad poželim tajnu
s daleke planine.

Belo koračam
i sledite me bratijo
niz početke putovanja,
blagonaklone početke.

Kraj prvih stepenika
ne ustuknite pred gubavcem
što govoriće o lepote,
snivanje je tako zamamno
i ne podležite i ne pokleknite,
nikada snu goropadnom,
izdajniku i razmetljivcu.

I tad u iskušenju
kad prva se ptica oglasi,
glasomizvora svetla,
budite novo seme,
bivajte sledbenici
za vama dok koračam.

LETAČ

S kama u pogled
iz pogleda u let
a još nerođen si.

Za krilo ptice!

Za perje koje vetar
pokoriće,
nebo koje okom vatre
u tvari voštane gledaće,
u opute koje zrake pokreću,
na mišicama
kako Atlasa bi da slave.

Na krilu ptice.

I ne ljubi ni vrh,
ni ponor dubine,
sred plaveti označeni,
rađanjem u smrti.

U OKU NJENOM BILO JE NEBO

Obojite mi sutone
vi koji plovite
u odrazu moreplovaca
i neka veliki majstor
pokaže gde završava se sena.

Gde brdo se ruga
dlanovima položenim
od tačke do tačke,
plamene na konačnoj mapi.

Obojite mi sutone
u najplameniju vatru
kistom i slovom,
slovom i viteštvom,
obojite mi sutone
da ne sustigne me smrt,
da ne iskaplje mi zaborav.

VRAĆANJE ZEMLJI

Opsovano je jutro
preko sečiva sablje
osvetničke, stupilo.

U pepeo plave
koračam u istrošene,
nedorečene belege
na crnoj i beloju ploči.

Samno jednom prizvan.

Na obali moga sećanja
kojoj pesma je nepotreba.

U visine za novo prikazanje,
trunje je čekalo sve,
svoje prvo taloženje,
prvo prodiranje u svetlost.
koračam a nigde imena
iz knjiga mnogih i zastava,
stih samo sa koplja, vrha,
vraća se ponovno zemlji, tragu.

IZDAJSTVO HARFE

Tri strune
ruše, ruše
mrklište noćne
i titraj težnji.

Sećanje probirano
na ruže,
pokajanje tragova,
preko latica,
preko pupoljaka.

Kojih li boja?

Melodija
pod mutnim svetlima,
prozorskih,
što silaze u tanano
podrhtavanje.

SVETE SLIKE

MESEČINA

Putnik
s najcrvenijim
vinom
i nečastivim.

Kletvom
kao sa brda
silazi
kroz otkucaje,
damare neba.

Naiskap
u mesečinu,
u prah srebrni,
tamo gde kraj,
izgovoreno ime,
vode tihe vode.

BOJA ŽUTA

Nad svojim
imenom
ni kamen,
ni brdo.

Nepregledna polja žitna
kunu me nedoslikanim snom,
cvetovima pomahnitalaog maka
što ostavlja bez vrelog daha.

Bojom žutom!

Slikara mrtvog,
klasje što prebira
na slici sa polja žetelaca.

Nad imenom
svojim
snije polje,
sluti žuta boja,
samo klasje.

BOJA OLJUŠTENE SLIKE

Zidine leleču,
oljuštene slike
bojom zatečenom
na koplju dželata.

Kad kamen od kamena
odriče se zanavek.

Od molitve s neba
u potaji prizivane,
za trud vode
što daljinu seže.

Zvona kad javljanje
zagubila su u plamenu,
slike plaču
okom oslepljenim.

PRISPEĆE

Dotaknuću
samo tiho
prah na tvojim
krilima, vetrom.

Prisetićemo se
uz violine stihova.

I tada povedi me
pod nebo,
plavu odeždu,
pod krilo ptice plamene,
odagnaj stud sa dlanova.

Prisetićemo se boja duginih.

Jutra što
sa tela kapala su,
i sećaj se na brdu kamena
na kojem uklesano je ime reke.

Tada ispevaću pesmu,
a ti, ti hodaj u daljinu,
pesmu s kojom otvorićemo nebo.

* * *

Otvorićemo,
otvorićemo
prozore svetlosti.

A ja ispevaću pesmu

Jaču od trešnjinih
pupoljaka i cveta,
jaču od dubokih snova
i žutog lišća pred kraj,
kad zatreperi u mrtvoj jeseni..

Ej samo probudi me
u predvečerje, al' tiho!

U predvečerje boje ruža.

MIKROKOSMOSNA

Ne želim te
na prepolvljenoj noći,
na početku stapanja
u konačne tapije zvezda.

Gospodarice tišine.

Ja zatočenik sam
kamena, sna i vode,
neverni ratnik s pesmom
u džepovima i belim perom,
na tragu kočijaških bestijalija.

Prvi sam
pratiljo zvezdanih prostora
i nepreglednih obala,
moja je boja najplavija,
moja je senka najtamnija.

Moje je oružje najhoštrije,
najoštrija pesma ćutnje.

I zato ne želim te
među sledstvima svojim
stihovima ispevanim.

**TAKO JE GOVORIO
DUŠAN PIROČANAC**

U belo pogledaj
u ono belo jako,
vidiš ono gore
to je moje brdo.

Tamo je voda,
moja voda opojna
iz sedam pravaca,
iz sedam kamenova.

Dolazi na dlanove
na kojima uspavan
je vinograd, čokot,
grudva zemljemirisne.

Pogledaj pod nebo,
na brdu, na vrhu,
tamo su koraci moji
i svi pogledi u tišini.

METEORI

Istupam
kroz tmušu,
zalažem oganj.

I vi sinovi
kamena
planine Meteori,
ne prodajete nebo.

Iskazujete reči
drvetu al' tiho.

S dlanova očitaje
sledstvenika
i koje prepoznati?

Boje praha pronosite,
zvezdanog praha,
sledbenici pravoslavni,
ako će visine više biti,
do vrha spoznajom dubine.

POD KUPOLAMA SVETLA

Prinesene ljuške
na oltar ispod
golog svodišta.
Kamo da se začuje
poj slavopojnika?

Plavoj do potonjosti
u krvi s daleke planine,
u zid korena i pisma,
ucrtanijima prvomajstora,
da znamen se javi
za dubinu slova.

Trun po trun,
plam putnika tvore,
zrakom rasplamtelim,
bude svetlost plavu.

GLAS ZVONA

Odjeci čuju se,
bat lagano
prošlo prebira.

Horovi pesmu pevaju.

Zvona trepere
u predvečerja,
brda su se pretvorila
u polja makova crvenih,
glas je pristizao,
rađao se ponovno.

U pesmu se pretvarao.

U munju koja nema pokoru.

Na nekim požutelim vlatima,
na nekim izgubljenim vodama,
razlegao se nad psom usnulim.

PTICA

Krilati svati
na polju moje
doline smotre.

Ruke mi perje,
snagom ptice,
nikada i snom.

Dok ime joj dozivam.

Nad glavom nebo joj,
u izdahu namera stiha.

Predvečerjem budim je
najrumenijim
nad ovim putevima i obalama
koji pozdrav putnika ne ište.

PUTI VODENIJI

Prozirno
zadobijam je,
dlanovima.

U pehar točim.

Pod svodištem
kojeg u pogledu
čuvara voda,
nikada naskap,
možda pod jagodicama
trag je trenovanja
i odgovora sna.

Bivajući sve bliskiji
izvoru,
sve jasnije vedrine,
u odrazu prepoznat,
s puta silazim.

U pehar ponovno.

U kap koja miluje
kosti planine.

SUNCOKRETI ZA V. V. GOGHA

Kao u tišini
na polju žute,
kistom razaznaje
cvetove usnule.

Na tragu lika
kojeg pijanog
u svetlost vodi,
od bahatih boja,
pa do večnosti
u pogibelji.

Suncokreti
u oku bili su iskra,
u uhu smeh devojački,
u samo predvečerje
razlivao se.

U žutu senku podatnu.

Koja nosila je posvećenje,
šapat kao gromoglasje
na rascvetane lati,
prah koji ne doznaje vetrove,
još jednom vatrenim kistom
i trag se gubi u sever.

NA TRAGU ZVEZDANOG PRAHA

POETSKA

Bez sečiva odlazite
u pesmu ispevanu
tako laganu peru,
ispovednici stihova.

Kanite snove i mesec
bez okreta na dlanove
i kiše koje davno su
iskapale niz prozore.

Dotaknite slova i svetlo,
pesmu od neba plavog,
stihove od najdaljih pučina
i leta jata umornih ptica.

U uspavanom kamenu
ucrtajte joj ime najsnažnije,
bez čekanja i vraćanja,
pozdravite je jutrima.

GALIJE

Na galije
u predvečerje,
luna pokazuje put
i vreme je.

Gospodine!

Molitva uže ne ište,
ruka na knjigu ne pristaje.

Gospodine!

Na pramac
nebo je razapetož
i čeka luču ili srp.

Čeka a evo
vesla su zamahu sužnji.

DOZIVANJE

Zovem lišće
pod rukama,
ponoć što na
ruže miriše.

Kamen što počast
odavaće kroz pesmu
i lepotu koračanja
pod kapijama snivanja.

Zovem senku
koja prati me verno
godinama,
k'o prestarelo pseto
lavež svoj povečernji.

Glas koji čuti
moje ime,
na putu do reke,
na putu do neba.

MIRIS ZEMLJE

Kiše
sustižu
miris zemlje.

Odbegle
od klasja
u predvečerje.

Od trave
pod senkom
u prolazu.

Od traga
kojem pratilac
mesec nije.

RAZMEĐE

Ne doznajem
tragove,
korake u prolazu.

Jutro u julu,
jutro ni nalik
na ona druga.

Ni osvrt
na miris ruža
iz vrta gospe
čije ruke su
davno ogrubele.

Ni misao
na pute kaljave,
kuda vode me.

Ood pesme
opijenog,
skamenjenog
pod nebom.

SAN

Sanjam kako
anđeo beli
krila mi nudi.

I veli:

”Poleti,
nad poljem
ovim ocvetalim!”.

”Nad brazdom
trag svetla
s luče Svetogorske
u šake polja spusti”.

GUVNO

Oko njega
srebrni pegazi
u kasu,
klasje drobe.

Oko njega
vile gorske
kolo igraju,
u toploj noći.

Oko njega
pesma čuje se,
zvezde se pletu
u vence slave.

Oko njega
poludeli kokoti,
svetlost jutra
dozivaju neprestano.

U PESMI ZRIKAVACA

Cvetanje noći
san ljubi potonji
dok zrikavci
pesmu pevaju.

Pijanim svetlima
kroz žitno polje,
to putnici svici
pronose fenjere svoje.

Kao da nebo je
zvezdano i puno
palo na zemlju
i prah sjajni prosulo.

RAZGOVOR SA...

Iza sebe
sedam smrti
anđele.

I ne plači
ponovno otvaraš
prozore svetla.

I kad žuto je
lišće i umorno.

Sva tvoja
je istina
u očima devojke
na obali
bezimene reke.

Anđele
raspeće je tvoje
crne ptice krilo,
nad snom natkriljeno.

PLAMEN ZA DUŠU

Pred crnim
kamenom
lik lebdi.

Na vrevi,
na dan žita.

Ja kamen
ljubim topli,
rukomi milujem
umesto kose
osedele.

Voštanica gori,
dogoreva, nestaje.

Kamen čuti,
vrevi je bliži se podne,
čutim i ja.

ĆIVOT SVETOGA PETRA

(Besjeda gospodareva)

Svetost ovu
pod prstima nebesah,
imena vam
i kamena sa kojeg kap
krvi,
zabasati nikad
u tmine nepoznanije!

Na galije
prije no potamne nam
barjaci,
prije no zagasi se luča
i zatvore se njedra
od nebesah, potonji put!

Prahom do Vaseljene
k'o riječi krilima vjetrova,
ćivot svetoga Petra
na ostrvlje sred zvijezda
polažimo u nezaborav!

ODLAZAK

Odlazim
snom na lišće
posle kiše.

Na travu
zvezdanim prahom,
prekrivenom.

Pod lipom
starom
na velikom brdu.

Odlazim
dahom pupoljaka
nerascvetanih ruža.

U pesmu
pesnika
o Đurđevu danu.

SADRŽAJ

OBALE

Čekajući skeledžiju
Dubina
Preko vode
Samo jedna slika
Kraljica duša
Putuj govorim
Obale
Svega tri čina
Tri boje duge

BLAGOSLOV NEBA

Sveta tajna Jovanova
Čerga
Zov
Neka blagoslovi nas nebo
Pesma u kamenu
Glas
Mišimin nebeski cvet
Put
Aćimov dan
Kolač ***
Put u koren
Pitanje ili vraćanje
1991
Silazak na trag
Samo viđenje noći
Unutarnji pogled
Svitak
Sledstvo početka
Letač
U oku njenom bilo je nebo
Vraćanje zemlji
Izdajstvo harfe

SVETE SLIKE

Mesečina
Boja žuta
Govor oljuštene slike
Prispeće
Otvorićemo
Mikrokosmosna
Tako je govorio Dušan Piroćanac
Meteori
Pod kupolom svetla
Glas zvona
Ptica
Puti vodeniji
Suncokreti za V. V. Gogha

NA TRAGU ZVEZDANOG PRAHA

Poetska
Galije
Dozivanje
Miris zemlje
Razmeđe
San
Guvno
U pesmi zrikavaca
Razgovor sa
Plamen za dušu
Ćivot svetoga Petra
Odlazak

BELEŠKA O AUTORU

Zoran S. Piljević
rođen 22.06.1965 god. u Prištini
Udruženje književnika Srbije.
Književno društvo Kosovo i Metohija.
Poezija zastupljena u zbornicima i antologijama.

KNJIGE PESAMA :

Fenjerska Svetla (1995) - Novi svet, Priština.
Noć Svete Slike (1997) - Gutenbergova galaksija, Beograd.
Severni put (2008) - Vranjske knjige, Vranje,
Književno društvo Kosova i Metohije.
Beleške iz Åla i druge (2009) - Vranjske knjige, Vranje.
Ptice u njedrima (2014) – Svet knjige, Beograd.
Fenjerska svetla – drugo izdanje - (2014) Sven, Niš.

